

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 lipca 2023 r.,

w sprawie A. D.

oskarżonej o czyn z art. 212 §1 k.k.

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z 12 lipca 2022 r., sygn. akt II Ka 378/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z 24 lutego 2022 r., sygn. II K 304/20

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć oskarżycielkę prywatną A.D. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 lutego 2022 r. Sąd Rejonowy w Krasnymstawie, sygn. akt II K 304/20 uniewinnił A. D. od tego, że w dniu 8 czerwca 2019 r. w K., woj. [...] zniesła wiła A. D. w ten sposób, że w obecności funkcjonariuszy Policji — mł. asp. G. J. i sierż. szt. E. O. powiedziała, że boi się rodziny swojego męża z tego względu, że rodzina namawiała i negatywnie nastawiała małoletniego H. D., który po spotkaniach z rodziną źle się zachowywał oraz że rodzina jej męża stwarza zagrożenie dla dziecka H. D., tj. od popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k.

Apelację od ww. wyroku złożył pełnomocnik oskarżycielki prywatnej i oskarżycielka prywatna.

W wywiedzionych apelacjach skarżący zarzucili rozstrzygnięciu naruszenie szeregu przepisów procedury karnej tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. prowadzące do dokonania błędnych ustaleń faktycznych

Wyrokiem z 12 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Zamościu, sygn. akt II Ka 378/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wywiódł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

1. art. 433 § 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nierozpoznaniu wszystkich zarzutów obu apelacji oraz ogólnikowe, lakoniczne i nierzetelne rozpoznanie pozostałych zarzutów, a także sporządzenie uzasadnienia w ogólnikowy sposób, opierający się w dużej mierze na przywoływaniu treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, bez podania dostatecznych powodów uznania zarzutów i wniosków zawartych przez pełnomocnika oskarżycielki i oskarżycielki prywatnej w apelacjach za niezasadne;
2. art. 433 § 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez nienależyte przeprowadzenie kontroli odwoławczej polegającej na ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jako w sposób jednoznaczny wskazującego na brak winy oskarżonej, w sytuacji gdy głównym dowodem obciążającym i potwierdzającym fakt popełnienia czynu zabronionego było nagranie na którym przekazana została wprost - w sposób jednoznaczny relacja funkcjonariuszy policji, a następnie treść nagrania została potwierdzona przez świadka E. O. zeznającego przed Sądem;
3. art. 433 § 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez nienależyte przeprowadzenie kontroli odwoławczej polegającej na wskazaniu przez Sąd odwoławczy w treści uzasadnienia argumentów przemawiających za brakiem zasadności zarzutów apelacyjnych, będących w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji z pominięciem oceny zarzutów dotyczących postępowania dowodowego i ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy;
4. art. 212 k.k. i art. 2, 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez zaakceptowanie zaistniałych w postępowaniu odwoławczym rażących naruszeń tych przepisów zaistniałych w postępowaniu pierwszo-instancyjnym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz Wyroku Sądu Rejonowego w Krasnymstawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony w ramach postępowania kasacyjnego do ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych. Na tym etapie niedopuszczalne jest również podnoszenie w kasacji zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu I instancji.

Skarżący zarzuca sądowi odwoławczemu dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej (zarzuty 1- 3 kasacji), jednak z treści wywiedzionej kasacji nie wynika na czym konkretnie zdaniem skarżącego polegała nieprawidłowa kontrola instancyjna sądu odwoławczego. Autor kasacji wprost kieruje wywiedzione w niej zarzuty przeciwko orzeczeniu sądu I instancji bez przywołania konkretnych uchybień sądu odwoławczego, prowadzących do przeniknięcia uchybień sądu I instancji do orzeczenia drugoinstancyjnego. Ponieważ analiza treści wywiedzionej kasacji wskazuje, że zarzuty w niej podniesione opierają się w całości na argumentacji przytoczonej w apelacjach od wyroku Sądu Rejonowego, zaś zarzuty nieprawidłowej kontroli instancyjnej mają jedynie charakter pozorny. Skarżący zmierza do powtórzenia na etapie kasacji kontroli apelacyjnej, forsując subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd *ad quem* w sposób należyty i rzetelny odniósł się do zarzutów apelacyjnych, co wynika z analizy pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Nie stanowi zaś o zasadności zarzutu sama prezentowana przez autora kasacji odmienna ocena materiału dowodowego. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika z jakich powodów i w jakim zakresie sąd odwoławczy uznał poszczególne zarzuty apelacyjne za bezzasadne, w związku z czym zarzut z pkt 1 nadzwyczajnego środka zaskarżenia uznać należy za chybiony. Również chybiony okazał się zarzut z pkt 2 wywiedzionej kasacji. Sąd odwoławczy odniósł się do treści nagrania, na które w kasacji powołuje się skarżący wskazując Mimo, iż sąd odwoławczy nie odniósł się bezpośrednio do oceny zeznań świadka E. O. to wskazał na przyczyny braku podstaw do zakwestionowania prawdziwości zeznań funkcjonariuszy w sposób pozostający pod ochroną art. 7 k.p.k. (str. 9

uzasadnienia). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego nie można skutecznie stawiać kategorię zarzutu naruszenia przepisów art. 433 i 457 k.p.k., gdy sąd odwoławczy nie rozważa każdego zarzutu z osobna. Istotne jest, by w orzeczeniu odnaleźć replikę na wszystkie zarzuty (*tak: Postanowienie SN z 10.03.2017 r., V KK 6/17, LEX nr 2278337*).

Za całkowicie chybiony uznać należy zarzut z pkt 3 kasacji w którym skarżący pod pozorem zarzutu nieprawidłowej kontroli instancyjnej polemizuje ponownie z ustaleniami i oceną dowodów dokonaną przez sąd I instancji. Sąd odwoławczy wskazał w treści uzasadnienia, iż niezależnie od powyższego, jakkolwiek sąd pierwszej instancji jasno tego nie wyartykułował, opierając uniewinniające oskarżoną A. D. rozstrzygnięcie na fakcie nieudowodnienia przez oskarżycielkę prywatną tezy wniesionego przez nią aktu oskarżenia należy zauważyć, że nawet gdyby oskarżona wypowiedziała zarzucane jej słowa, to i tak nie stanowiłyby one podstawy do wydania wyroku skazującego, ponieważ jej wypowiedzi nie dotyczyły faktów tylko ocen. Sąd II instancji dokonał odmiennej od sądu I instancji oceny dowodów, nie dopuszczając się przy tym uchybień mogących stanowić o skuteczności kasacji. Odnosząc się do znajdującej się w aktach sprawy opinii OZSS z 17 grudnia 2021 r. o której w treści kasacji pisze skarżący, to wskazać należy, że sąd odwoławczy miał prawo wyprowadzać na podstawie tej opinii wnioski istotne z perspektywy rozstrzygnięcia w rozpoznawanej przez siebie sprawie.

Skarżący forsuje stanowisko, iż sąd I instancji błędnie przyjął, że oskarżona nie wypowiedziała w obecności funkcjonariuszy słów zarzucanych aktem oskarżenia pomijając jednak, iż w toku kontroli instancyjnej sąd odwoławczy dokonał odmiennej oceny materiału dowodnego prawidłowo dochodząc do wniosku, iż oskarżona wypowiadając słowa zarzucane jej aktem oskarżenia nie wypełnia swym zachowaniem ustawowych znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

Również chybiony okazał się ostatni z zarzutów kasacyjnych, bowiem Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że w ustalonym przedmiotowej sprawie stanie faktycznym zachowanie oskarżonej nie wypełniło znamion przestępstwa określonego w art. 212 § 1 k.k. Należy przypomnieć, że podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego możliwe jest – co do zasady – jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych, bowiem obraza ta może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Ponieważ obraza prawa materialnego może być przyczyną zaskarżenia jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny, nie można mówić o jej wystąpieniu, gdy wadliwość orzeczenia wiązana jest z błędnymi ustaleniami

faktycznymi przyjętymi za jego podstawę lub naruszeniem przepisów procesowych, jak w wywiedzonej kasacji uczynił skarżący.

Tym niemniej stwierdzić należy, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że sąd *ad quem* dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego. Ocena prawna z tym związana i sposób procedowania przez Sąd I instancji nie budzi wątpliwości.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k.

[SOP]

[ms]